

DIUMENGE XII DE DURANT L'ANY (B)
Homilia del P. Lluís Juanós, monjo de Montserrat
21 de juny de 2009
Jb 38 :1.8-11 // 2C 5 :14-17 // Mc 4:35-41

Germanes i germans:

“Qui deu ser aquest, que fins el vent i l'aigua l'obeeixen?” (Mc 4:41) Tot l'Antic Testament es pot llegir com una resposta expressada de manera diversa a les qüestions següents: “Qui és el Déu en qui creiem?”, “Com és la seva manera d'actuar?”, i podem resumir les respostes bíbliques amb aquestes afirmacions: “Déu és el Senyor de l'Univers, de la història humana i de cada vida individual”.

Per damunt de tot, Déu és *El Senyor* que té a les seves mans el destí de la nostra existència; la seva Paraula és promesa d'un esdevenidor que té reservat per als qui l'estimen i confien en Ell i cap força còsmica o humana no pot aturar la realització definitiva dels insondables designis de Déu, malgrat les dificultats del temps que ens toca viure o les “tempestes” de tota mena que ens cal afrontar, tant a nivell individual, social o eclesial.

L'Evangelí d'avui ve a recordar-nos amb profusió d'imatges una realitat que sovint ens desconcerta: Jesús, dalt la barca, acompanyat dels seus deixebles, dorm. Dorm enmig de la tempesta desfermada, del perill de les onades o l'evidència del naufragi... Dorm com si fos aliè i absent a la por i el neguit dels seus deixebles. Però encara que ho sembli, no es fa el sord a la seva crida: *“Mestre, no veieu que ens enfonsem?” (Mc 4:38) “I Jesús es desvetllà, renyà el vent i digué a l'aigua: “Calla i estigues quieta”. El vent amainà i seguí una gran bonança. (Mc 4:39)*

Jesús és aquell a qui el Pare fa confiança per tal que continuï i dugui a terme els projectes de Déu en el món, la implantació del seu Regne, sense que ho pugui impedir cap força de l'univers present. Per això, més endavant, Jesús mateix ja glorificat, se'ns presentarà com aquell *“a qui ha estat donat tot poder al cel i a la terra” (Mt 28:18)*, de manera que els cristians de tots els segles podem confessar Jesús com a *Senyor*, amb la mateixa força que el Poble d'Israel ho feia per anomenar Déu. A més, l'episodi que hem escoltat té també un valor simbòlic: la barca on es troben Jesús i els seus deixebles representa l'Església i cada comunitat cristiana, i ens suggereix que cap dificultat pot impedir que faci camí vers l'acompliment definitiu del Regne. El Senyor Ressuscitat és present enmig d'ella *“dia rera dia fins a la fi del món” (Mt 28:20)*.

Sí, però tot i així, penso que a nosaltres, mentre vivim en aquest món, embarcats en aquesta aventura, ens passa el mateix que als deixebles. Ens sentim moltes vegades vulnerables, assetjats per les forces que ens impedeixen veure la realització d'aquest misteri de salvació que Déu va portant a terme de manera ferma, però amb discreció amagada, com si Déu mateix dormís i estigués com absent, abandonant el timó de la nau a les nostres mans... i davant les dificultats voldríem una resposta contundent de Déu; una actuació aparatosa i espectacular que ens estalviés el nostre dubte o la nostra fe. I Jesús, malgrat el nostre neguit, dorm. I tot i veure la nostra poca fe, no ens abandona a la nostra sort; ens demana que confiem en ell i que mai perdem de vista l'horitzó del nostre destí malgrat les adversitats del nostre viatge.

Vivim temps d'incertesa, de perfecció dels mitjans i confusió dels fins, com deia Einstein; d'horitzons poc clars pel que fa a tantes situacions personals o institucionals... i no és estrany que ens preguntem a tots nivells: quin serà a la curta o a la llarga el desenllaç de tot plegat: on anirem a parar? què serà d'aquest país, del futur de la nostra Església, de la nostra societat, del món que ens toca viure?... i com a creients no podem deixar de preguntar-nos també, si la nostra fe i la nostra vida encara té la força testimonial i el sentit profètic capaç de donar una resposta i un sentit vàlid per a una societat on els pobres, els humils, els qui pateixen, els qui estan a l'atur, els qui no poden arribar a final de més, són l'altra cara de la moneda; els qui paguen les conseqüències d'una manera de fer i d'una ètica que no es regeix precisament pels valors de l'Evangelí sinó per l'afany de reeixir al preu que sigui, i on el poder, la fama, el diner fàcil i dubtós, o els fixatges multimilionaris de "cracks" del futbol, semblen ser les aspiracions i objectius que mantenen vives tantes il·lusions efímeres i tantes esperances inconsistentes.

Sí, germans, ser cristià enmig d'aquesta fira humana no és cosa fàcil i ho sabeu millor que jo. Però no podem claudicar davant la temptació catastrofista de que "tot és dolent", o "el món està perdut", o el "no hi ha res a fer".

Tots estem exposats al risc que suposa viure com a cristians enmig de la intempèrie del nostre temps. Jesús ens és company de ruta en aquest viatge, però no ens ha fet el do d'una fe blindada i protegida de les inclemències del món. La nostra fe es forja en la tempesta i en la confiança de que Jesús és el millor mariner per a la nostra barca.

Que el Senyor, present en el pa i el vi de l'Eucaristia, alimenti la nostra poca fe i la nostra abonyegada esperança i ens infongui el coratge, la pau i la confiança que només Ell ens pot donar, encara que, com als deixebles, sovint ens inquieti veure'l com dorm, allunyat dels nostres neguits.